

APERITIFE

Publicație oficială a TIFF | #04 | 14-15 English pages
Luni | 3 iunie | 2019 www.tiff.ro

BANCA TRANSILVANIA®

THE KABATRONICS în concert, la TIFF.18!

În 2013, trupa brass din Albania și-a început colaborarea cu britanicii de la Transglobal Underground, pentru un proiect inedit, care unește ritmurile și instrumentele tradiționale cu stilul raggaie și muzica electronică.

Fanfara Tirana s-a născut în 2002 în Albania și a devenit cunoscută pentru modul unic în care combină sunetele folclorice cu jazzul. Transglobal Underground este un grup electro-world, specializat în fuziunea muzicii din vest, cu cea asiatică și africană.

Single-ul lor, *Temple Head* a fost folosit ca și coloană sonoră la o reclamă la Coca-Cola, pentru Jocurile Olimpice din 1996. Ei își descriu proiectul muzical început cu trupa de brass din Albania ca fiind „o coliziune a tradiției și a inovației”.

The Kabatronics a concertat pe scenele celor mai importante festivaluri de muzică, din Orient până în Occident, din spațiile publice din Shanghai până în Budapesta, fiind primiți cu entuziasm de publicul de peste tot. În ultimii 5 ani, această colaborare fericită

a fost nominalizată și premiată la cele mai importante premii din industria muzicală.

Evenimentul face parte din Focus Albania, în cadrul TIFF18.

Luni, 3 iunie, de la ora 19, la Casa de Cultură a Studenților va avea loc concertul The Kabatronics, adică Fanfara Tirana ft. Transglobal Underground.

Alexandra Felseghi

Veit Helmer și filmele lui

Cineastul german Veit Helmer este un autor cu principii și fixații și modus operandi clare.

»Pagina 3

Interviu cu Andrei Țârnea

El este comisar general pentru programul guvernamental Sezonul România-Franța.

»Pagina 6

Nicolas Cage, în dialog cu Mihai Chirilov

Despre opiniile, aventurile și lecțiile de viață ale unui star fără conturi pe rețelele sociale.

»Pagina 8

Care-i faza cu Veit Helmer și filmele lui Sub beneficiu de alfabetar

Invitat special al ediției 18 de TIFF, cineastul german Veit Helmer este un autor cu principii și fixații și modus operandi clare.

Amor pentru că filmele lui Helmer sunt povești de dragoste. O dragoste niciodată logică, mereu de parte de perfecțiune dar tot timpul cu șanse maximale de a se realiza, în ciuda tuturor piedicilor și capcanelor prin care protagoniștii și femeile visate nu mai știu cum să se bage.

Balcanic, precum umorul indiscutabil balcanic al saxonului acestuia. Un umor mai bonom și mai burghez greu de localizat prin selecția de anul acesta. Cu tot râsu-plânsu peninsular și cultural care s-ar fi putut amplasa și prin scenariile ex-iugoslave și cu un surplus de tandrețe, de public seducătoare. Cu un mod de-a dreptul absurd distanează de-a

pune pe ecran existențe mărunte și pasiunile lor tulburate.

Comedie de public, acesta este genul programului. Cu amorul ca motor pentru a-și deplasa personajele prin multiplele etape de haos, speranțe și ratări, pe care orice film de comedie romantică le-ar arunca peste amozii protagoniști.

Derizoriul existenței prin care-și înfășoară Helmer eroii și eroinele este precum o mantie. Nu a lui Gogol, ci a comediilor din epoca mută a cinema-ului.

Experiment/al este un termen care nu are cum lipsi din discuțiile despre Helmer și filmele lui. Atât de puțin vorbite încât sunt mute, atât de derivate și școli și epoci de cinema, încât sunt clone și altare

pentru expresionismul german (*Tuvalu*) sau marile filme de dragoste rusești (*Nai-konur*) sau filmul balcanic (*Sutienu*).

Figuri, adică chipuri, fețe. Cele 3 filme din 3x3-ul pe care i-l dedică TIFF-ul au toate personaje cu trăsături ferme și foarte personalizate: Nu doar Denis Lavant, cu figura extrasă din *Sin City*-ul lui Frank Miller, ci și Predrag Manojlovic, vatmanul de trenuri și Alexander Asochakov păstorul mongol cu poreclă și vise de cosmonaut sunt parcă decupați din benzi desenate. La polul opus femeile din filmele lui Veit Helmer par alese după criteriile de grație și senzualitate ale filmelor mute.

Cristi Mărculescu

VIZITEAZĂ LUMEA NOASTRĂ

UMBRE

POVESTEA SLUJITOAREI

CERNOBÎL

HBO GO
hbogo.ro

ÎNCEARCĂ O LUNĂ GRATUIT

© 2019 Home Box Office, Inc. All rights reserved.

DESIGNED TO CHANGE THE GAME.

Windows 10

Cumpara cu incredere un PC recondiționat preinstalat cu Windows 10

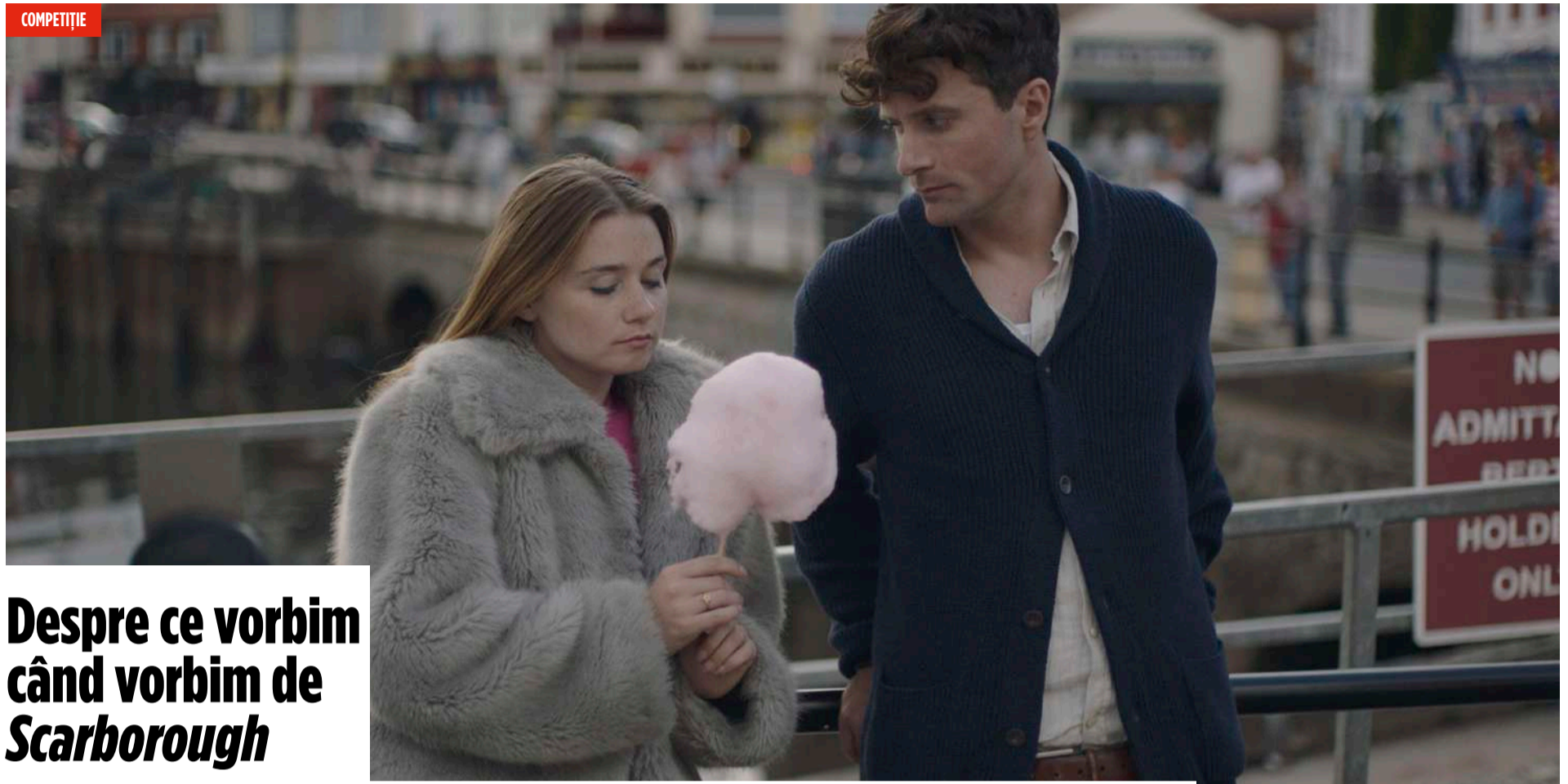
m@dd
electronics group

www.pcmadd.com

Microsoft
AUTHORIZED
Refurbisher

f t i

COMPETIȚIE

Despre ce vorbim când vorbim de Scarborough

Stațiune litorală, Scarborough este locul preferat pentru escapade al victorienilor. O cameră a hotelului Metropole, unde un cuplu alege să-și petreacă un weekend departe de casă. O altă cameră a aceluiași hotel și încă un cuplu cu aceleași premise. Oglindirea dintre cei patru este evidentă, mai ales atunci când aflăm că relațiile lor sunt și trebuie să rămână secrete, ținând cont de diferența de vârstă și de statut: unul este profesor, iar celălalt un elev de aproape 16 ani. Unul își dorește să mai fie încă tânăr, celălalt, să se joace de-a maturitatea.

Scenariul, scris și regizat de Barnaby Southcombe (fiul actriței Charlotte Ram-

pling) are la bază piesa de teatru *Scarborough* scrisă de Fiona Evans, premiată la festivaluri de fringe din UK și jucată cu succes la Royal Court. Ce se împrumută în film din originea teatrală a textului este concentrarea pe relația dintre personaje, pe continua negociere de statut dintre ei, pe alegerea de a folosi părți de dialog identice, schimbând doar situația celor implicați. Filmul ridică și o problemă morală pe care ar trebui să ne-o punem: ce, cât și pe cine avem voie să iubim într-o societate ca a noastră? Cât de mult se schimbă percepția de acuzare a unui profesor implicat într-o relație cu propriul elev, ținând cont de sexul acestuia?

Toate acestea ne duc înspre concluzia că trăim într-o lume în care standardele duble sunt mai prezente ca oricând. Trimiterea fină la epoca victoriană, oferită prin titlu, nu este o pură coincidență. Așa cum o înțelegem astăzi, moralitatea finalului de secol XIX, era presărată cu valori ipocrite, care ascundeau sub etichetă orice impuls uman instinctual. Principalul motor al ambelor relații este chiar pericolul care planează asupra lor: condamnarea publică în momentul în care comunitatea ar lua la cunoștință ceea ce se întâmplă. Pentru un actor, a prezenta natura unei relații atât de frecvente și, totuși, un tabu din mediul educațional

este un adevărat tur de forță. Și mai mult decât atât, cum treci dincolo de „pecetea” generală a monstruoșității atribuită unui profesor care-și depășește atribuțiile profesionale? Filmul nu dă verdicte, nu acuză, dar nici nu scuză. Iar surpriza din final, pe care ar fi păcat s-o deconspir, îți oferă o minunată cheie de interpretare a personajului Liz, jucat de Jodhi May. Nu dau mai multe indicii, în afară de faptul că filmul este un *zoom* în psihologia a ceea ce noi considerăm a fi un agresor.

Alexandra Felseghi

eSIM și frăția celor 5 cartele

Încă de la apariția primelor telefoane inteligente, clienții s-au împărțit în două tabere: cei fideli brandului creat de Steve Jobs și cei care au căutat alternative în ecosistemul Android. Indiferent că ești utilizator fidel al produselor Apple sau preferi sistemul Android, fiecare platformă vine cu avantajele, dar și cu particularitățile ei.

Una dintre diferențele dintre cele două sisteme o reprezintă numărul de cartele SIM pe care îl poți folosi simultan într-un telefon. Dacă pentru dispozitivele cu Android există alternativa telefoanelor cu dual SIM, din martie 2019, tehnologia eSIM oferă aceeași flexibilitate și posesorilor de telefoane Apple.

Lansată în exclusivitate de Orange și în premieră pentru România, eSIM îți oferă posibilitatea de a te conecta la rețeaua mobilă utilizând telefoane Apple compatibile, fără să mai utili-

zezi o cartelă SIM. În plus, poți instala până la cinci numere de telefon pe un singur dispozitiv mobil pe care le poți folosi în mod alternativ în funcție de context și nevoi.

În acest moment, tehnologia eSIM este disponibilă pentru telefoanele Apple iPhone XS, iPhone XS Max și iPhone XR.

Pentru activarea unui eSIM pe un dispozitiv compatibil, tot ce trebuie să faci este să mergi în cel mai apropiat magazin Orange și să soliciți un cod de activare eSIM. Numărul de telefon, precum și informațiile necesare autentificării și comunicării între rețeaua mobilă și eSIM vor fi stocate într-un profil unic care se instalează digital, prin scanarea unui cod de activare.

Tehnologia eSIM este disponibilă tuturor abonaților Orange, clienți existenți, dar și celor care doresc să activeze un abonament nou.

Suntem convinși că educația este singura forță ce are puterea de a schimba lumea. În fiecare an, TenarisSilcotub investește peste 1 milion de dolari în dezvoltarea comunității, iar educația este principala noastră prioritate. Pentru cei aflați pe băncile școlilor, avem programe dedicate de susținere din clasa I până la facultate, iar pentru întreaga comunitate susținem educația cinematografică prin Tenaris CineLatino și Tenaris CineJunior.

TenarisSilcotub este susținător al TIFF din anul 2006 și partener principal EducaTIFF în 2019!

TenarisSilcotub

Interviu direct de pe afișul TIFF.18

Horațiu Crișan

Numele, vârsta, orașul din care vii?

Salutare, dragi tovarăși! Eu sunt Horațiu și locul în care m-am născut și în care stau în continuare este Clujul <3

În primul rând, ce ai vrea să știe lumea despre tine?

O întrebare destul de dificilă având în vedere faptul ca nu sunt o persoană foarte interesantă și, serios gândindu-mă, am ajuns la concluzia că probabil nimeni nu o să citească această rubrică. Voi spune doar câteva aspecte esențiale: Sunt o persoană glumeață, fac glume la minut, fie ele bune sau rele și ador glumele sadice (dacă te simți ofensat când vine vorba de o glumă mai macabră, te rog să nu vorbești cu mine :-). Îmi place muzica *rock*, *rap* și *dubstep*, în principiu cam orice gen, mai puțin manele (doar în mod ironic). Îmi place să mă consider o persoană inteligentă când vine vorba de subiecte *random*, știind multe „*fact-uri*” interesante. Cam

atât despre mine, dar ar mai fi de adăugat că sunt o fire dificilă.

Ce personaj de film se potrivește cel mai bine cu ce-nseamnă pentru tine să fii un adult?

Sadly am văzut lejer peste 150 de filme și seriale, dar nu m-am regăsit în niciunul dintre personaje.

Care a fost filmul care te-a făcut să-ți placă filmele?

Primul film a fost *Iron Man*, apoi am văzut trilogia *Batman* și am început cu filme de genul *super heroes*, apoi încercând și alte genuri ca și *Star Wars*, *Lord of the Rings*, *Pacific Rim* and the list goes on.

Ce planuri ai pentru TIFF.18?

În principiu să văd cât mai multe filme, cel mai așteptat fiind pentru mine *Shadow* și mai departe improvizez =))))).

Alexandra Felseghi

Banalitatea corupției. De la peșcheș la șpagă

De ce corupem? Păi vă spun: cei mari corup pentru contracte, pentru bani, pentru bani mulți, milioane sau sute de milioane de euro. Cei de jos, cei mici, cetățenii obișnuiți, de ce corup, de ce dau mită? De ce dăm mită la profesori, la doctori, la Primărie, la Prefectură, la control, ș.a.m.d.? Pentru a ne asigura serviciile, asta-i tragic în România. (...) Încercăm să cumpărăm un serviciu normal. Trebuie să ne comportăm anormal, pentru a cumpăra un serviciu normal”, a explicat judecătorul Cristi Danileț la finalul proiecției speciale a documentarului *Casa cu lacăt*, regizat de Diana Gavra.

La dezbateri au mai fost invitați Cristian Pîrvulescu, analist politic și decan al Facultății de Științe Politice (SNSPA) din București, Mihai Maci (Universitatea Oradea), Ekstein-Kovacs Péter, fost senator UDMR, actualmente propunerea susținută de opoziție la funcția de Avocat al Poporului și Marius Panduru, director de imagine.

„Această societate românească este prea iertătoare. Îl vezi la televizor pe Adrian Severin, pe toți condamnații care și-au ispășit cât-de-cât pedeapsa și sunt staruri și sunt ascultați. Asta este bealeaua mare, în opinia mea”, adaugă Ekstein-Kovacs.

Documentarul face o radiografie a corupției în societatea românească actuală, ca fiind atât de frecventă încât ea devine o normalitate. Făcând o analogie la conceptul „banalității răului” patentat de Hanna Arendt, jurnalistul Cristian Tudor Popescu apare spunând că în România există ceea ce se numește „banalitatea corupției”,

dată de o mentalitate de clan și de o neîncredere cronică în instituțiile statului. Corupția nu este o noutate aici, ci a rămas ca o moștenire istorică, fie că în trecut se numea „obol”, „peșcheș”, „tribut”, iar astăzi „șpagă”, „mită”, „atenție”, „abuz în serviciu” ș.a. În țările fostului bloc sovietic încă funcționează conceptul de „piramidă clientelară”, mai exact ideea de beneficii obținute prin relații de genul „știu eu pe cineva care...” sau „facem să fie bine”. În România, această mentalitate este importată încă din timpuri fanariote, prin urmare cu atât mai greu de înlăturat. Totuși, așa cum a menționat regizoarea Diana Gavra, există o speranță de schimbare în societate dată de lupta anticorupție, iar rezultatul a fost vizibil pentru toți în contextul evenimentelor recente din politică.

Filmul debutează cu prezentarea unui caz scandalos de fraudă a examenului de Bacalaureat din 2014 în Arad, în urma căruia inspectorul general adjunct la momentul respectiv și o profesoară, Lavinia Biț, au primit o condamnare definitivă. Ca atare, corupția este una din materiile pe care românii le învață din școală. Valoarea banului care rezolvă orice ne este introdusă în sistem de foarte tineri, astfel încât, în momentul în care ajungem pe piața muncii, să devenim niște „descurcăreți”. În cele mai multe cazuri, nu există o raportare a situațiilor de corupție, pentru că nu le mai observăm, îngropându-le în tradiții eronate.

Alexandra Felseghi

TIFF.18

Muzeul de Artă 31.05-09.06.2019

EPIC

costume de film

Vernisaj: 6 iunie | 16:00

Oana Paunescu

Cu sprijinul: Muzeul de Artă Consiliul Județean Cluj Clujtourism.ro

Copyrights and Licensing for clothing lines and pictures by Universal

SAMBUREȘTI

Își mai doresc femeile flori?

CHARDONNAY.

Un vin care înțelege femeile.

IntergoatIFF

Andrei Țârnea: „În 2019, lumea artistică este mai aproape de oameni, de publicul larg.”

Andrei Țârnea a participat la inaugurarea proiectului Uzina de filme a regizorului francez Michel Gondry, în cadrul TIFF'18. FOTO Marius Mariș

Andrei Țârnea este diplomat și comisar general pentru programul guvernamental *Sezonul România-Franța*, care se desfășoară în perioada 2018-2019.

Totul a pornit de la ideea de reînnoire a relațiilor culturale dintre România și Franța, în contextul facilitării legăturilor istorice dintre cele două țări. Sezonul a început în noiembrie 2018 și se desfășoară în două etape: promovarea artiștilor autohtoni în Avignon, Bordeaux, Brest, Grenoble, Lille-Roubaix, Lyon, Marseille, Mulhouse, Nantes, Rennes, Strasbourg, Toulouse și prezentarea ofertei culturale franceze în Brașov, Cluj-Napoca, Constanta, Craiova, Galați, Iași, Timișoara, Sibiu și Suceava. Am povestit cu Andrei Țârnea despre ce s-a întâmplat până acum în cadrul evenimentelor organizate cu această ocazie și despre viitorul unei asemenea acțiuni de mobilizare internațională.

Alexandra Felseghi: Care era, în opinia d-voastră, imaginea artistului român pe scena internațională? Ați simțit o schimbare a acestei perspective odată cu demararea programului *Sezonul România-Franța*?

Andrei Țârnea: Artiștii români sunt o parte importantă a scenei internaționale în numeroase domenii. Fie că vorbim de film, de teatru, de arhitectură, de muzică sau de arte vizuale, ni s-a confirmat de-a lungul timpului prin prezența artiștilor noștri în cele mai importante instituții de cultură, dar și în festivaluri că România are artiști interesanți și povești pe măsură. De la avangarda anilor '20 la expozițiile și concertele ultra contemporane, Sezonul a explorat și a propus publicului o fuziune a dimensiunii patrimoniale, consacrate cu universul noilor creatori. Critica, presa și publicul au descoperit o altă imagine prin această altoire, tot așa cum au descoperit adâncimea fertilă a colaborărilor dintre artiștii celor două țări. Cred că Sezonul România-Franța a oferit încă de la începutul discuțiilor dintre cele două comisariate o oportunitate de colaborare culturală, co-producțiile, creația încrucișată între cele două țări. Alături de omologul meu, Jean-Jacques Garnier, am construit o programare care să actualizeze imaginea societăților noastre, însă de cele mai multe ori, în discuțiile pe care le-am avut, instituțiile, festivalurile sau asociațiile aveau deja un gând, un punct de plecare pentru o colaborare româno-franceză. Multe dintre proiecte fuseseră deja gândite, iar Sezonul reprezintă momentul propice, avântul sau chiar sprijinul de care poate unii dintre ei

aveau nevoie. Centrul Pompidou deține opere ale unor artiști români, dar în 2018 a deschis Sezonul României cu nu mai puțin de nouă expoziții. Muzeul Luvru lucrează de 10 ani la o expoziție românească, dar aceasta a fost deschisă în Sezonul România-Franța. Cineaștii români au fost în prim-plan la multe festivaluri de film din Franța, iar filmele lor au fost vizionate cu săli pline. Dacă imaginea artiștilor s-a schimbat vom ști în câțiva ani, dar cu siguranță marele public este acum mai curios și mai deschis față de România.

A.F.: Cum ați descrie lumea artistică românească în 2019?

A.Ț.: Efervescentă, actuală, conectată la tendințele internaționale și curajoasă în explorări. Lumea artistică românească este o îmbinare între patrimonial și contemporan, care îi oferă o anumită particularitate greu de găsit în alte țări. România este din ce în ce mai implicată în manifestări internaționale. În 2019, doar în Sezonul România-Franța, artiștii români au fost la Filarmonica din Paris, Muzeul Luvru, Centrul Pompidou, Mucem, Palatul Tau, Festivalul Premiers Plans de la Angers, Festivalul Quais du Polar de la Lyon, Théâtre de la Ville și Théâtre de Célestins, Sucre, MUCEM precum și la alte sute de evenimente culturale. La nivel național, observăm cum structurile culturale devin din ce în ce mai puternice și mai creative. Voi da exemplul TIFF, nu doar pentru că ne aflăm aici, ci și pentru că pe 31 mai am participat la deschiderea Uzinei Filmelor de Amatori care este unul dintre cele mai spectaculoase proiecte realizate la noi în țară, fiind un exemplu pentru democratizarea culturii, pentru deschiderea lumii artistice către publicul larg. Creația devine accesibilă participanților care din public pasiv devin generatori de conținut. Uzina reprezintă un pas important în implicarea comunității în artă, în conștientizarea nevoii de cultură, de frumos. Tot la TIFF, Tudor Giurgiu a anunțat lansarea TIFF Unlimited, platforma online care oferă posibilitatea vizionării filmelor din festival tuturor celor care se abonează. În 2019, lumea artistică este mai aproape de oameni, de publicul larg.

A.F.: Cum a reacționat publicul francez la produsele culturale românești? Cum privește publicul din România evenimentele organizate în cadrul *Sezonului România-Franța*?

A.Ț.: Producțiile românești prezentate în Franța în cadrul Sezonului au fost excelent primite și au avut parte de un

interes ridicat din partea publicului francez, fie că vorbim despre concerte de muzică clasică, jazz sau pop, de proiecții românești la festivaluri de film cu tradiție din diverse orașe, de expoziții de artă și design, de proiecte digitale, colocvii academice sau de manifestări din domeniul culturii gastronomice și oenologice. Vorbim despre un număr de spectacole românești jucate cu casele închise, despre ateliere și master class-uri întâmpinate cu entuziasm de publicul local, despre expoziții cu ecouri extraordinare în presa franceză. Niciuna dintre echipe nu consideră că există o separare exactă, între cele două etape, una în Franța și una în România, căci, în spiritul Sezonului, vorbim de multe ori despre colaborări efective, despre schimburi de experiență între operatori culturali români și francezi. La o lună și jumătate de la deschiderea oficială a Sezonului în România, seria de evenimente propuse cucerește publicul zi de zi. În ambele țări, acoperirea media a generat o mare vizibilitate națională și locală. Concentrarea și scara programării funcționează ca un declanșator de atenție. Restul o face calitatea și relevanța proiectelor propuse de operatorii din cele două țări. Exact ca la TIFF!

A.F.: Ce programe/evenimente aveți în vedere să dezvoltați, ca o continuitate a programului pentru perioada 2020-2021?

A.Ț.: Oficial, Sezonul România-Franța se va încheia pe 14 iulie 2019. Multe dintre proiectele care fac parte din programare vor continua: unele în forma în care au fost prezentate, altele vor evolua. Deja foarte mulți artiști au fost invitați pentru viitoare proiecte în Franța, la fel cum artiștii francezi vor fi prezenți în România. Sper că Sezonul România-Franța va rămâne în istoria relațiilor culturale româno-franceze, și nu numai, ca un punct de cotitură în dinamica creatorilor contemporani.

Alexandra Felseghi

HOTEL PLATINIA

Str. Calea Mănăștur 2-6, Cluj-Napoca 400372, România
+40 364 431 200 welcome@hotelplatinia.ro www.hotelplatinia.ro

SUPERNOVA

0 poveste aproape fantastică

Într-un sat sărăcăcios din Turcia anilor '80, cele trei surori Reyhan (Cemre Ebuzziya), Nurhan (Ece Yüksel) și Havva (Helin Kandemir) se întâlnesc din nou în casa tatălui lor. Cea mare, căsătorită și cu un copil mic, s-a întors după ce plecarea alături de soțul ei șomer nu i-a priit. Cea mijlocie s-a întors și ea acasă după ce familia în care ajunsese pentru a avea grijă de doi copii cu probleme a dat-o afară din nou, din cauza ieșirilor violente. Cea mare a fost și ea bonă pentru cei doi copii, iar acum, după ce mijlocia și-a irosit și cea de-a doua șansă, e rândul mezinii să-și încerce norocul. Mare parte din poveste se petrece pe o perioadă scurtă de timp, de la întoarcerea celei de-a doua fete până la plecarea, de ziua următoare, a șefului care a adus-o cu mașina pe drumurile de munte și ilustrează diferențele care le pun la încercare caracterele și asemănările care le țin unite împotriva forțelor exterioare care încearcă să le dezbină.

Asemenea unei povești din folclor, *Trei surori* se desfășoară într-un univers ermetic, puternic ancorat în realitate, dar în care parcă orice este posibil, la fiecare pas existând sentimentul că ceva neobișnuit și fantastic urmează să se petreacă. Cu o poveste construită în jurul unei mine populate de spirite rele care revindică drept victime turmele de oi alături de păstorii lor, filmul lui Emin Alper e populat de personaje și prezențe misterioase inexistente care reușesc să prindă viață datorită tehnicilor filmice și a realizării impecabile, de la imagine și regie la montaj și mai ales muzică. Structura poveștii aduce și ea un plus sentimentului că tot timpul urmărim de fapt un basm reinterpretat, iar finalul, cu tatăl care se pregătește să le spună *Povestea celor trei surori nerecunoscătoare* fiicelor sale, vine ca o confirmare a acestui fapt.

Trei surori rulează astăzi, 3 iunie, de la 19:00, în sala 3 a Cinema City Iulius Mall.

Laurențiu Paraschiv

CE SE ÎNTÂMPLĂ, DOCUMENTARULE?

Invitație la un bal geriatric

Coming out la vârsta a treia

În Australia, în mijlocul unui referendum care decidea viitorul căsătoriilor între persoane de același sex, Tristan Meecham (un activist australian) se decide să organizeze un bal care să celebreze istoria comunității LGBTQ+, iar invitații la bal sunt vârstnici din această comunitate. Documentarista Sue Thompson a decis să filmeze tot procesul.

Asta pare premisa unui documentar de tipul *behind the scenes* clasic, cu minuscula adăugire a implicațiilor politice. Thompson alege însă să-și construiască filmul din portrete, să facă o radiografie umană a comunității LGBTQ+ geriatrică din Melbourne. Fiecare vine cu povestea lui specifică, dar cu date care se suprapun. Majoritatea și-au trăit tinerețea în frică, într-o epocă în care homosexualitatea era încă ilegală (decriminalizarea homosexualității a durat între 1973 și 1997, în funcție de statul în care te afli). Majoritatea au fost căsătoriți și au copii, fie din dorința de a-și reprimă impulsurile neconforme cu societatea în care trăiau, fie ca o fațadă care să-i elibereze de presiuni sociale.

Cu toate acestea, filmul lui Thompson nu se folosește de poveștile lor de viață pentru a adăuga momente dramatico-patetice în filmul ei, ci pentru a stabili punctul din care au plecat. *The Coming Back Out Ball Movie* sărbătorește locul în care minoritățile sexuale au ajuns, fără să-și plângă trecutul. Regizorul evită și clișeele despre oameni în vârstă – nu sunt încă tineri, nu sunt energici, nu pot face tot ce făceau la 20 de ani. Ne-o spun ei, o vedem și noi. Dar asta

nu îi oprește din a se bucura de siguranță în comunitatea lor, comunitate care este asociată cel mai des cu tineri, sex și cluburi. Tot felul de lucruri de care geriatricii lui Thompson n-au nici timp, nici chef. O întâlnire elegantă care începe la 5 după-amiaza și se termină pe lumină este exact ce-au nevoie.

Așa că vă puteți considera invitați la cel mai emoționant și liniștit bal al TIFF-ului, *The Coming Out Again Ball*, azi de la 22:00 la Institutul Francez sau duminică viitoare (9 iunie) de la 17:00, la Cinema Arta. E mereu loc pentru aliați!

Alex Mircioi

SUSPECȚI DE SERVICIU

Cel mai frumos cuplu

Aflați în concediu, Liv (Luise Heyer) și Malte (Maximilian Brückner) își trăiesc *la vida loca* și fac sex pe plaja aparent pustie. Întorși la casa de vacanță, sunt atacați de trei adolescenți care le-au surprins jocul senzual. Unul dintre ei merge mult prea departe și în ciuda dezaprobării celorlalți doi, o violează pe Liv. Secvența greu de privit care pare să anunțe un film de tip *home invasion* în tradiția *Jocurilor stranie* ale lui Haneke se termină brusc și acțiunea se reia doi ani mai târziu, după ce tânărul cuplu și-a reluat viața de dinainte. Amândoi sunt tineri profesori pe care elevii îi îndrăgesc și care, atunci când se întâlnesc pe holurile școlii, se agață unul de altul în trecere, ca doi tineri amoroși. Însă falsă împăcare cu ideea abuzului sexual e dată la o parte atunci când, după un concert, Malte se duce să-și cumpere o șaorma și îl observă în magazinul din apropierea clubului în care a cântat pe cel care i-a violat iubita.

Cel mai frumos cuplu împrumută tropii subgenului *rape and revenge*, în care o victimă, de obicei o femeie, după ce este abuzată sexual se reabilitează și caută răzbunare împotriva violatorului și se joacă cu el în propriul interes. Dorința de răzbunare e acum împărțită între două personaje, iar inițial aceasta aparține exclusiv martorului, nu victimei. Alegerile lor nu sunt cele așteptate, clișeizate, ci sunt sunt impredictibile dar deloc nerealistice, iar ritmul în sine e fragmentat prin montajul care mereu construiește către un climax care nu mai vine. Rezultatul e un film *arthouse* proaspăt, ușor neobișnuit, cu multe răstunări de situație și mereu surprinzător.

Cel mai frumos cuplu rulează astăzi, 3 iunie, de la 17:00 la Cinema Arta, și marți, 4 iunie, de la 19:30 în sala 3 a Cinema City Iulius Mall.

Laurențiu Paraschiv

COMPETIȚIE

Un om fidel Probleme de familie

Louis Garrel este unul din copiii teribili ai actoriei franceze, protagonist în clasicul *The Dreamers* din 2003, dar cine nu cunoaște povestea în triumfi a celor trei tineri nebuni pe care grevele studențești din Franța lui '68 îi prindeau într-o totală stare metaforică, în acea lume paralelă de apartament pe care și-o creaseră? Aura de macho și-a păs-

trat-o, dar anii trecuți l-au maturizat, așa încât acum își pune probleme existențiale și regizează *Un om fidel*, unde joacă rolul principal.

Marianne îl părăsește pe Abel, pentru că urmează să aibă un băiat cu cel mai bun prieten al său. Dar lucrurile iau o turnură cel puțin ciudată. Dramă tipic franțuzească, unde amorul și tot ce derivă din acesta

devine miez narativ, pendulând între a fi subiect de discordie și a aduce rezolvări neașteptate, filmul a fost recompensat cu cel mai bun scenariu anul trecut la San Sebastian. Și pe bună dreptate, pentru că face o incursiune încurcat-delicată prin vieți îngreunate de soartă. Intruziv atunci când e nevoie, părând să spună că viața atrage situațiile cele mai neverosi-

mile, filmul pune probleme esențiale cu o doză de melancolie și creativitate. Ce faci atunci când nu îți iese exact cum te-ai gândit – încerci să schimbi ceva sau te resemnezi, trecând cu amar mai departe?

Un om fidel rulează luni, 3 iunie, ora 18:00, la Cinema Victoria.

Ion Indolean

...in corpore skinny. Domestic

„Cel mai important echipament din casa unui ciclist este în baie. Este cântarul” Acest citat din Lance Armstrong lansează drama sportivă a lui Adam Sedlák pe panta ei descendentă.

Roman (Jiří Konvalinka) și Charlotte (Tereza Hofová) sunt un cuplu model. El este sportiv, ea profesoară. El lucrează să își revină după un accident care l-a scos de pe traseu, iar ea se chinuie să rămână însărcinată. Sedlák construiește de la început traiectoriile celor doi – antrenamentele lui, documentarea ei meticuloasă, viața lor sănătoasă de cuplu. Se sprijină, se ajută, își împart sarcinile, mănâncă împreună. Asta până când Roman este pus pe bară din nou și dezvoltă o nouă obsesie: slăbitul.

Începutul sfârșitului apare simplu: un cort. Un cort cu oxigen care le invadează patul, care îl va face bine pe Roman și pe Charlotte o va face să-și piardă mințile. „O faci pentru mine?” o roagă el. „Am făcut destule deja”, îi răspunde ea, înainte să cedeze. Cortul este prezentat cu lux de amănunte de Sedlák, instalat în plot, lăsând din ce în ce mai puțin aer de respirat pe măsură ce personajele noastre se degradează fizic din ce în ce mai mult.

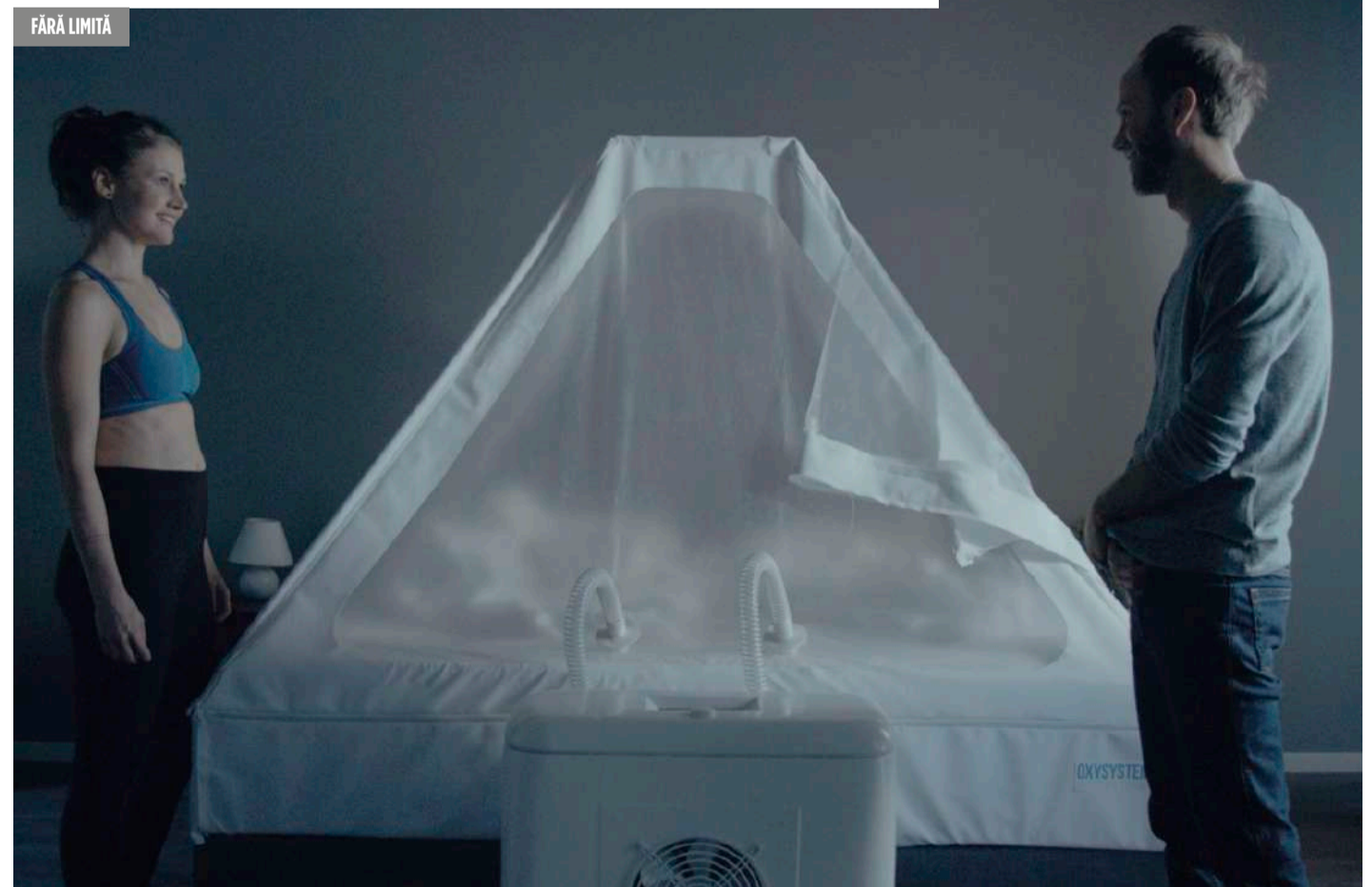
Mesele în familie sunt afectate de regimurile fiecăruia. Ea vrea să nu mai mănânce carne și gluten, căci nu e sănătos, el vrea să nu mai mănânce, punct. Resursele vitale devin din ce în ce mai puține – mâncare este evitată, somnul imposibil. Amândoi ard din ce în ce mai multe calorii, dar nu par în niciun fel mai fericiți.

Roman ajunge să folosească din ce în ce mai multe metode alternative periculoase de a slăbi, își chinuie corpul și încearcă să o ascundă de Charlotte. Asta îi trimite soția pe propria traiectorie psihotică – de la câteva medicamente naturiste, devine un veritabil savant nebun cu o colecție înspăimântătoare de mare de farmaceutice. Amândoi își pierd controlul asupra corpului lor, amândoi ajung două schelete, reprezentări schematice, din piele și os, a cine obișnuiau să fie. *Domestic*

este unul dintre cele mai înspăimântătoare filme ale festivalului, fără să fie horror, e o dramă care analizează cam cât de distructive sunt tulburările alimentare. Cam cât de ușor poți să pierzi controlul încercând să capeți controlul asupra corpului tău.

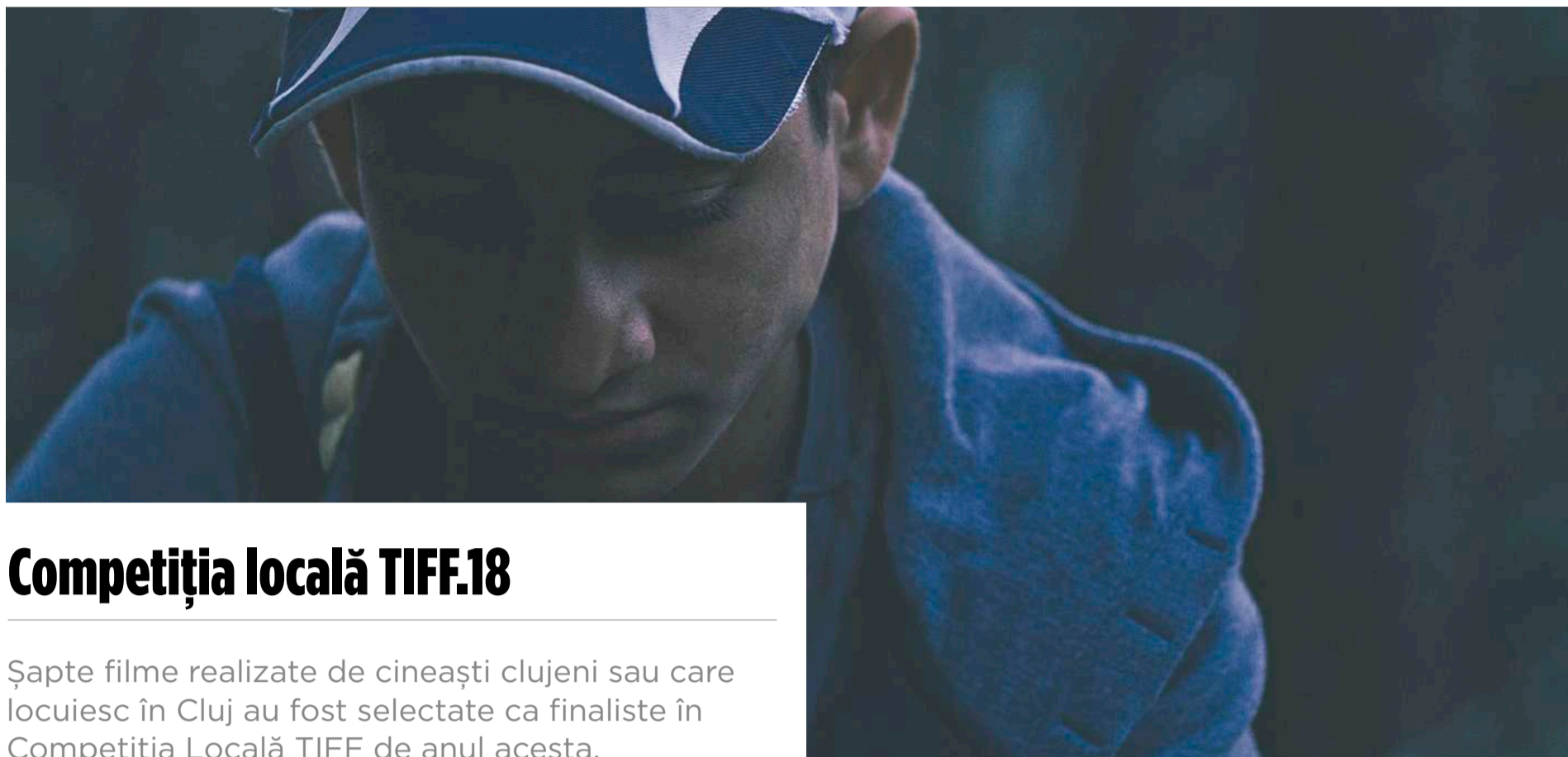
Domestic rulează azi de 21:30 la Cinema City Iulius și duminca viitoare (9 iunie) de la 21:30 la Cinema Arta.

Alex Mircioi

FĂRĂ LIMITĂ

Competiția locală TIFF.18

Șapte filme realizate de cinești clujeni sau care locuiesc în Cluj au fost selectate ca finaliste în Competiția Locală TIFF de anul acesta.

Ele vor fi proiectate într-o gală specială care va avea loc marți, 4 iunie, de la 20:30 la Cinema Arta, iar la finalul acesteia se va afla și filmul câștigător al Marelui Premiu, oferit de către Banca Transilvania.

Juriul care va decide câștigătorul premiului de 1.500 de euro este format din regizorii Iulia Rugină și Adrian Silișteanu și criticul de film Ionuț Mareș. Lor li se alătură cei șase membri ai juriului Fabricii de Pensule: Alexandra Chițu, Denisa Curte, Cristina Gagiu, Oana Hodade, Vava Ștefănescu și Helga Thies, care vor

acorda o mențiune în valoare de 300 de euro unui film care abordează subiecte sau probleme relevante pentru comunitatea locală sau societatea contemporană. Câștigătorul competiției va mai primi și un premiu special în valoare de 250 de euro din partea Leonidas, constând într-o cutie de ciocolată oferită lunar, pe durata unui an de zile, iar Ziarul Făclia va acorda și el o mențiune specială.

Fie că sunt ficțiuni sau documentare, cele șapte filme alese ilustrează aspirațiile tinerilor cinești clujeni. *Cum înalți un zmeu?* (r. Loránd Gábor) este povestea

unui copil care trebuie să-și dovedească maturitatea în fața tatălui său. În *Hellen* (r. Claudia Alexandru), o tânără cu profunde îndoieli existențiale apelează la consiliere psihologică și declanșează o introspecție ce se manifestă vizual prin reprezentări ale unor căutări meta-filmice solitare și fragmente de amintiri arhivate. *Mai încearcă* (r. Vasile Todincă) e povestea unui tată care încearcă să lase în urmă trecutul familial înainte de a o prezenta fiului său pe noua lui parteneră. În *Village Fashion* (r. Ibolya Simó), liniștea unui sat izolat este distrusă de

sosirea unei femei, un fashion designer cosmopolit. *Monstrul* (r. Laura Pop) este povestea unei tinere care pornește într-o călătorie spirituală pentru a găsi împăcarea cu monstrul din mintea ei și cu cei din jur. *News of Love* (r. Sofia Iulia Nelega) este un documentar ce explorează natura confesională a unui salon de manichiură. Tot un documentar este și *Speranța* (r. Sandra Rad), care prezintă câteva fragmente din viața unui om special, măcinat de o boală necruțătoare.

Laurențiu Paraschiv

Simfonia fabricii Ursus – evocări

Gândit în cadre preponderent statice, instantanee care evocă epoca apusă a unor proletari pensionați, documentarul-eseu al Jasminei Wojcik despre fabrica poloneză pare să fie copilul-hibrid dintre *Santiago* al brazilianului João Moreira Salles și *Baraka* al lui Ron Fricke.

Simfonia fabricii Ursus este o odă adusă acelor oameni simpli, mulți, care fără acest film ar fi rămas necunoscuți. Dar și așa, abordarea vizuală – interviuri preponderent cu chipuri umbrite, în contre-jour sau captate defocalizat – face parte exact din comentariul pe care poloneza caută să îl facă: poate că acești indivizi fără chip nu contează, dar ei și-au adus contribuția, povestea lor trebuie reținută și numai fiindcă au reprezentat, măcar o dată, ceva pentru cineva. Aflat în paragină, fostul lor loc de muncă a produs

ani la rând mașini agricole. A construit, dacă doriți, socialismul polonez.

Cu toate că astăzi demonizat, acest sistem e tot ce au avut mai frumos acești oameni; aici e tinerețea unor generații care nu au avut de ales. Demersul Jasminei Wojcik nu se rezumă, de fapt, la a prezenta relicvele comuniste locale, ci sugerează că deindustrializarea prinde din urmă o bună parte a Europei; de la sud la nord și de la est la vest, fabrici se închid și, odată cu ele, pier dovezi concrete ale unor amintiri care abia mai licăre.

Filmul va fi urmat de o dezbatere cu criticul Iulia Popovici și Mădălina Mocan, cercetător în științe politice la Centrul Pentru Studiul Democrației.

Simfonia fabricii Ursus rulează luni, 3 iunie, ora 20:30, la Cinema Florin Piersic.

Ion Indolean

FOCUS ALBANIA

Copilărie în vreme de război: Tomka și prietenii lui

Filmele pentru copii din blocul socialist au un șarm al lor și-o glazură de nostalgie pe cât de dulce pe atât de toxică. Tomka și prietenii lui nu fac excepție de la regulă. Regizat de Xhanfize Keko, una dintre răsfațatele micii cinematografii albaneze totalitare, plin de prospețime copilărească și patosuri naționaliste, filmul recent restaurat și arhivat de Biblioteca Congresului American este un surprinzător exercițiu de neo-realism.

Miezul și mizele din scenariu sunt o aproximare a copilăriei unui puști universal care se luptă cu hitleristii. Tomka și gașca de plozi din sat încercă să-și recâștige terenul de fotbal atât de drag, dar pe care trupele de invazie hitleriste l-au ocupat la un loc cu restul satului. Doar că pe micii albanezi cel mai tare îi deranjează lipsa de acces la terenul de fotbal. Scenariul este astfel croit încât puștimea albaneză are ocazia să ajute partizanii anti-naziști și să zbiere cântecele patriotice albaneze. Dincolo de propagande, ceva

supraviețuiește uimitor de eficient: portretele copiilor. Cu tot cu relațiile dintre puști și modul acela fundamental extraterestru al copiilor de a se raporta la evenimente (fie ele fericite, fie necazuri mari cât Wehrmacht-ul).

Reintrodus în circuitul cinematografeilor de artă și al cinematecilor după restaurarea din 2014, Tomka și prietenii săi este un bun punct de pornire al unor studii necesare: filmele cu copii și filmele pentru copii și modalitățile în care acestea sunt credibile fix pentru copii). Dar și al unor discuții care ar trebui tranșate deși nici măcar n-au fost începute, despre relația individului și-a societății cu artefactele trecuturilor toxice din blocul sovietic.

O proiecție care oferă ocazia admirării tușelor fine din care sunt portretizați copii și ridicărilor de sprâncene apropos de tușe groase ale propagandelor de riguer în epoca lui Enver Hoxha. 19:30, Cinema Mănăștur

Cristi Mărculescu

FOCUS CHINA

Made in China, la TIFF.18

Focus-ul special asupra cinematografilei chineze continuă și luni la TIFF, după ce filmele cineaștilor Hu Bo (*Elefantul nemișcat*), Bi Gan (*Lungul drum al zilei către noapte*) și Zhang Yimou (*Umbră*) au atras un public numeros pe parcursul acestui weekend. Nu mai puțin de trei filme chinezești rulează astăzi în cadrul festivalului – așa c-am zis să realizăm un ghid util pentru cei pasionați de cinema din Asia de Est.

JINPA, de Pema Tsenden
10:30, Cinema Victoria

Lansat în secțiunea Orizzonti a festivalului de film de la Veneția în 2018, unde a câștigat premiul pentru cel mai bun scenariu, *Jinpa* este un *road movie* infuzat cu note *noir*; o dublă adaptare a nuvelor „The Killer” de Tsering Norbu și „I Ran Over a Sheep” de Pema Tsenden, totodată și regizorul filmului. Realizat într-un cadru natural spectaculos, în munții din Tibet, filmul aduce laolaltă doi bărbați pe nume Jinpa, un camionagiu și un autostopist, ale căror destine se unesc inexorabil pe parcursul filmului. Un film mediativ despre moralitate și destin, punctat cu secvențe onirice superbe filmate în tonuri de alb-negru și sepia, produs de legendarul Wong Kar-Wai.

SUFLET DE ARTISTĂ / SOUL OF A PAINTER, de Huang Shuqin
15:00, Cinema Victoria

Un film clasic al cinematografilei chineze, prezentat într-o versiune restaurată de laboratorul festivalului de film de la Shanghai, *Suflet de artistă* spune povestea vieții turbulente a artistei plastice Pan Yuliang (1895-1977), una dintre cele mai importante pictorițe din istoria artelor chineze, fiind prima femeie care a adoptat un stil vestit în opera ei. Interpretată strălucitor de faimoasa atriță Gong Li, Yuliang este vândută unui bordel în adolescență de către familia ei, iar căsnicia cu un bărbat influent se dovedește a fi portiță de evadare înspre o viață de artistă... O proiecție de neratat!

PRUNCUL / THE BABY, de Liu Jie
15:30, Cinema Florin Piersic

O melodramă bazată pe fapte reale, *Pruncul* spune povestea unei tinere femei, Ji-ang Meng (Yang Mi), care este abandonată la naștere de către părinți fiindcă are un defect congenital. Ajunsă la maturitate, ea lucrează într-un spital, unde observă un caz foarte asemănător cu al ei – fapt care o provoacă să se lupte cu toate puterile ei pentru a putea salva copilul de la aceeași

soartă. Un film care-ar putea să fie un membru onorific al Noului Val Românesc grație tematicii sociale, a cadrelor lungi în stil observațional și a jocului actoricesc naturalist, *Pruncul* a fost un film dificil: într-un interviu acordat revistei Variety, regizorul Liu Jie mărturisește că a durat nouă ani să realizeze filmul, din momentul în care a început să lucreze la scenariu. Un film produs de Hou Hsiao-Hsien.

Flavia Dima

O tinerețe furată

Vârsta de aur

Eva Ionesco are 53 de ani și, după ce a debutat ca regizoare de lungmetraj la 46 de ani, revine cu cel de-al doilea film – *Vârsta de aur*. Ea a lucrat cel mai mult ca actriță (Imdb-ul ei o laudă cu undeva la 70 de titluri), dar momentul ei de faimă maximă a venit când încă era mult prea tânără ca să muncească. Mai exact, la 11 ani, când mama ei, fotografa de origine română Irina Ionesco, a publicat o serie de nuduri cu ea care, în mod evident, au stârnit controverse în jurul lumii.

Filmele ei amestecă cele două teme și devin analize ale exploatării sexualității unor persoane tinere de către unele (mult mai) înaintate în vârstă. Debutul a fost povestea semi-autobiografică a unei mame care-și exploatează fiica: *My Little Princess* (2011), pe numele lui, distribuind-o pe Isabelle Huppert în rolul principal.

Vârsta de aur este din nou construită în jurul unui raport de vârste. Unul în care, din nou, Huppert joacă persoana cu putere, vânătorul. De data asta, însă, victima este Rose (Galathea Bellugi), care are 17 ani și fost crescută de asistenți paren-

tali. Fata crede că scapă de tot ce-a fost mai neplăcut în viața ei atunci când reușește să se mute cu iubitul ei, Michel (Lukas Ionesco, fiul regizoarei). Însă Michel trăiește într-un Paris plin de petreceri, sex și droguri. Un Paris în care lumea se face remarcată doar prin excentricități. Și toată lumea vrea să fie remarcată, deci trebuie să fie cea mai excentrică persoană din cameră.

Rose face valuri de cum intră prima oară la o astfel de petrecere, un bal mascat alimentat de droguri și *soundtrack*-ul din *The Rocky Horror Picture Show*. Dar toată atenția ajunge să fie în defavoarea ei, căci deodată se trezește în mijlocul unor jocuri sexuale complicate, a unui *free-love* care nu mai seamănă cu *true love*-ul pe care și-l dorea. De fapt, ca în orice alt film despre tineri plini de viață aruncați în mijlocul unei lumi a exceselor, lucrurile nu pot merge decât în jos. Dar traiectoria exactă trebuie să-o aflați voi azi la 21:00 la Casa de Cultură a Studenților.

Alex Mircioi

FOCUS FRANȚA

Secțiunea Fără limită – interogații cinematografice, adolescenți, vedete și multă supraviețuire

Secțiunea *Fără limită* propune, ca în fiecare an, poveștile unor oameni aflați într-un fel sau altul în situații extreme. Fie că sunt declanșate chiar de ei, pentru a-și testa anduranța, fie că îi surprind nepregătiți, aceștia pornesc în curse nebune pentru a-și demonstra că le pot depăși. Am stat de vorbă cu Mihai Chirilov, directorul artistic al TIFF și i-am propus să identificăm tematicile principale ale secțiunii.

Secțiunea Fără limită propune, ca în fiecare an, poveștile unor oameni aflați într-un fel sau altul în situații extreme. Fie că sunt declanșate chiar de ei, pentru a-și testa anduranța, fie că îi surprind nepregătiți, aceștia pornesc în curse nebune pentru a-și demonstra că le pot depăși. Am stat de vorbă cu Mihai Chirilov, directorul artistic al TIFF și i-am propus să identificăm tematicile principale ale secțiunii.

X&Y și *Un capăt de lume* vorbesc despre limitele limbajului cinematografic. Mihai Chirilov: „*X&Y* își desfășoară povestea într-un spațiu unde nu există nici o regulă de actorie, scenariu etc., fiind un experiment extrem în filmmaking. *Un capăt de lume* ne invită să căutăm feluri în care putem folosi limbajul cinematografic la capătul lumii, între granițe, relația om-mașinărie și cum limitele celor două lumi se pot întrepătrunde în mod neașteptat”.

O altă categorie se referă la cei cărora atingerea majoratului le oferă impresia unei libertăți totale. Mihai Chirilov: „*Acid*, *This Is Not Berlin* și *Nevrland* bifează povestea tinerilor de 18 ani; sunt filme *coming of age*, despre limitele libertății, pentru că libertatea vine la pachet cu ideea că poți face ce vrei”. *Acid* se petrece

în Rusia, *Berlin* în Mexic, iar *Nevrland* e plasat în spațiul virtual, care de multe ori oferă doar un surrogat de libertate; avatură te ajută să fii tu însuși, spune directorul artistic TIFF.

Următoarea categorie chestionează tentativa de a împinge limite umane. Mihai Chirilov: „*Jonathan Agassi mi-a salvat viața* este despre un star porno, fiind plasat automat în jurul celebrității și a presiunii constante de a performa, pe când *Domestic* urmărește un cuplu obsedat de perfecțiune; fiecare încearcă să bată mereu recorduri și își trăiește viața în mod extrem”.

Cea din urmă tematică a secțiunii orbitează în jurul genului *survival*. *Arctic* și *Koko-di Koko-da* prezintă moduri diferite în care „spiritul uman reacționează la situații limită”, spune Mihai Chirilov. Dacă *Arctic* prezintă povestea unui bărbat prins singur pe munte în urma prăbușirii aeronavei în care se afla, *Koko-di Koko-da* e ceva mai puțin convențional și capătă nuanțe tot mai absurde pe măsură ce se derulează, pentru că protagoniștii – ieșiți la un picnic banal în pădure – nu înțeleg de ce sunt prinși și torturați de o mână de necunoscuți.

Ion Indolean

X&Y rulează duminică, 9 iunie, ora 22:15, la Cinema Victoria.

Un capăt de lume rulează luni, 3 iunie, ora 12:00, la Cinema Arta.

Acid rulează sâmbătă, 8 iunie, ora 21:45, la Cinema Arta și duminică, 9 iunie, ora 15:30, la Sapienia.

This Is Not Berlin rulează vineri, 7 iunie, ora 15:30, la Cinema Florin Piersic.

Nevrland rulează joi, 6 iunie, ora 13:30, la Sapienia și sâmbătă, 8 iunie, ora 19:30, la Cinema Arta.

Jonathan Agassi mi-a salvat viața rulează luni, 3 iunie, ora 19:30, la Cinema Arta și vineri, 7 iunie, ora 17:30, la Sapienia.

Domestic rulează luni, 3 iunie, ora 21:30, la Cinema City, și duminică, 9 iunie, ora 21:30, la Cinema Arta.

Arctic rulează marți, 4 iunie, ora 21:45, la Someș Open Air.

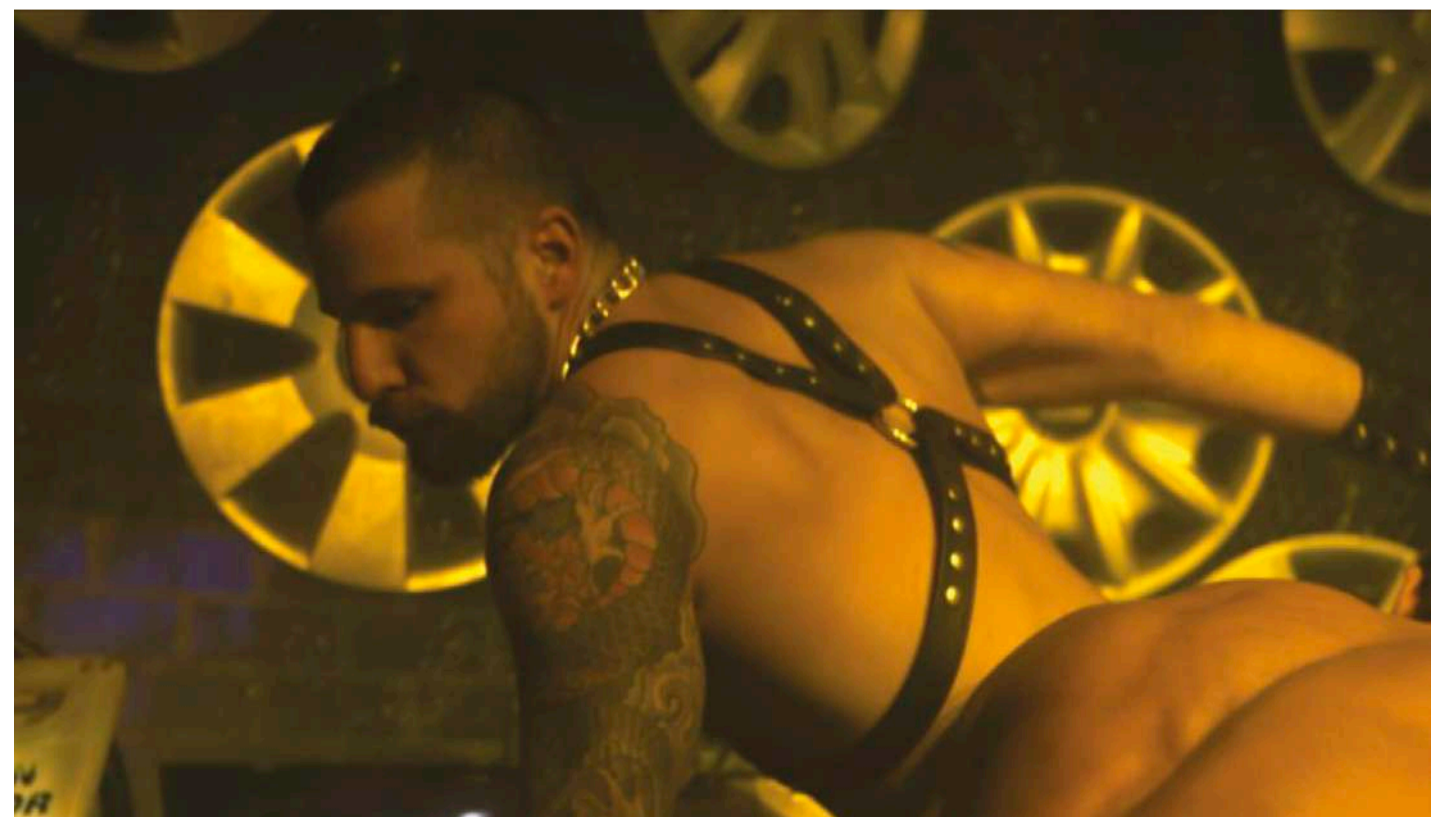
FĂRĂ LIMITĂ

Pornstar Jonathan Agassi Saved My Life

Atenție! Cel mai nou film al lui Tomer Heymann cu siguranță nu este un film pentru cei slabi de inimă – însă oferă cu siguranță o privire absolut fascinantă în interiorul industriei porno. Faimosul și prolificul documentarist de origine israeliană este cunoscut pentru faptul că explorează în detaliu teme legate de identitatea LGBTQI+.

Are în repertoriu filme despre persoane care se confruntă cu HIV (*Who's Gonna Love Me Now?*, 2016), filme despre femeile filipineze trans (*Paper Dolls*, 2006) dar și filme autobiografice (*I Shot My Love*, 2009) în care explorează conflictul dintre religie și orientarea sexuală non-normativă. Totodată, Heymann este cunoscut pentru faptul că este atras de subiecte din zona *performance*-ului și a coregrafiei: de la recentul său hit, *Mr. Gaga* (2015, prezentat și la TIFF), până la primul său film, *It Kinda Scares Me* (2001), cineastul pare fascinat de conceptul spectacolului.

În *Jonathan Agassi Saved My Life*, Heymann găsește un subiect care atinge ambele teme: realizează portretul minuțios al celui mai faimos actor de film porno gay din

lume, titularul Jonathan Agassi. Heymann nu se ferește din a aborda frontal munca protagonistului său – prima scenă explicită are loc deja în minutul 2 al filmului. Departe de a fi un *voyeur*, cineastul explorează atât *persona* actorului cât și momentele cele mai intime și de vulnerabilitate din viața acestuia, care se împarte între Berlin și Tel Aviv. Heymann cartografiază ascensiunea lui Agassi și cariera lui fulminantă – de la primul lui film porno la câștigarea unui premiu pentru întreaga activitate la o gală

dedicată industriei porno gay. Totodată autorul analizează modul în care pornstarul își construiește personajul public, de la caracter până la costumație și machiaj, dar și cum joacă acest personaj. Dincolo de aceste straturi, vedem cum Agassi rămâne un om extrem de vulnerabil și marcat de copilăria sa tristă, dar și relația lui tandră cu mama sa și cu partenerul lui de viață.

Un portret complex, care nuanțează un univers și o industrie care este adesea neînțeleasă, ironizată și discriminată, *Jo-*

nathan Agassi Saved My Life este un film care sparge bariere. Pregătiți-vă pentru un documentar care probabil că nu seamănă cu nimic din ceea ce-ați văzut până acum, pe care nu-l veți uita prea repede. (Proiecție interzisă minorilor).

Atât protagonistul, cât și mama sa, vor fi la TIFF: la proiecția de azi, la Q&A va fi prezentă mama protagonistului, iar el va participa la Q&A-ul proiecției de vineri, 7 iunie.

Flavia Dima

SAISON SEZONUL
FRANCE ROMANIA
ROUMANIE FRANÇA
2019

RECOMANDAT DE
TIFF

VINO LA UZINA FILMELOR DE AMATORI

MICHEL
GONDRY

3 ore, 15 decoruri de film,
un milion de scenarii posibile

31 MAI — 31 IULIE
CREIC - Centrul Regional de Excelență
pentru Industrii Creative

CREIC
— acces din P-ța Mihai Viteazul Est
cu autobuz 39, 39L, Stația 16: Podul Fetei Est

Rezervări pe
www.uzinadefilme.com

MANIFESTARE ORGANIZATĂ ÎN CADRUL SEZONULUI ROMANIA-FRANȚA 2019

infiniTIFF SUMMIT

6 Iunie 2019 Hotel Platina (Calea Mănăstur 2-6, Cluj-Napoca)
9:00 - 14:00

Descoperă cele mai noi trenduri și tehnologii în producția audiovizual.

Află primul cum se va schimba forța de muncă sub impactul automatizării și a robotizării.

Conectează-te cu lideri în film, tehnologie, business, IT și dezvoltă proiecte împreună cu ei.

Guido van Nispen (Amsterdam)
editorul think-tank-ului Silicon Valley i4j

Jean-Colas Prunier (Paris)
expert mondial în producția digitală de filme

Mikael Windelin (Copenhaga)
producător independent și specialist VFX

Hermione Flynn și David Bennet (Berlin)
pionieri în animație 3D și motion capture

Anamaria Vrabie și Ovidiu Cîmpean (Cluj)
managerii programului Cluj Future of Work

Powered by
**BANCA
TRANSILVANIA**

[tiff.ro/infiniTIFF](http://tiff.ro/infiniT<small>IFF</small>)
Bilete pe
eventbook.ro

Nicolas Cage in Dialogue with Mihai Chirilov

The Opinions, Adventures, and Life Lessons of a Star without a Social Media Life

Actor Nicolas Cage talked to TIFF Artistic Director Mihai Chirilov during a masterclass he offered at this year's festival. We selected a few of the confessions the Oscar-winning actor offered for AperiTIFF's readers.

On the Turda salt mine

That was wild, that was quite something. I thought it reminded me Tarkovsky's movie *Stalker*, I thought I was in another dimension.

On his career

I never saw myself as having a career. I saw myself as having work. I just have work.

On television

I was always interested in the television. I would look at it as a child — I remember being four years old and looking at the TV, staring at these magical little people moving around and talking, and trying to figure out how I could go from my — it almost looked like a flying carpet, this little oval burgundy rug that was on the hardwood floor — how could I go from there into the television and escape? Because what was going on in the television was so much more interesting than what was happening in my living room, and I wanted to get away from there.

On his name

The Coppola name, which is a beautiful and proud legacy, was still something that I had to negotiate or navigate because as a young actor trying to make it in Hollywood that's all anybody was interested in. I would go on auditions and I couldn't remember the dialogue for the audition because the director was interested in talking about *Apocalypse Now* and *The Godfather* and by the time we got to "let's see what you got" I was no longer prepared. And so one of the things that helped was when I changed to Cage — I did change to Cage because of John Cage, the avant-garde composer whose music I liked at a young age, I felt liberated...I never changed my name legally.

On the first role

I did *Fast Times at Ridgemont High*, I had a small part in that, almost completely cut out, it was a disaster...[Then I was cast] in a TV pilot, *The Best of Times*. I was 15. You can probably see it on YouTube.

On filmography

I actually tried to count the number of movies, but I never seem to get the right number. [Chirilov: I think it's over 100.] I think I've lost count at this point, I don't really know.

On the Oscar

I am thankful for the Academy Award. I'm particularly thankful because it comes from other filmmakers and actors who saw something in the performance — and fellow film enthusiasts. And that means a lot...No, I did not foresee that...Nobody wanted to make that film, it was turned down by studios, even independent companies did not want to make that movie, it was way too dark for anybody to consider.

On the internet

The mashups are taking the outbursts out of the entire movie...I am the most private person in terms of celebrity, I don't want the celebrity, I'm anti-celebrity. I do not have a Twitter account, I don't have Instagram, I have no Facebook, I don't want to be seen. But, nonetheless, everyone has a cell phone, and everyone has a video camera on their cell phone, and even if I don't want to be seen, by virtue of the fact that I don't want it, they want to find me, lift the rock, see me squirming around and get it on video tape, sell it to somebody...But, the thing is, I think it works both ways. And I think that if the internet culture and the memes are part of the things that keep me relevant in this day and age, so be it. I only ask that if you are excited by the meme, or the outburst, or the bug eyes, check out the movie, too. You might like it.

Cristi Mărculescu

Photography: Cris Nemes

CONCERT

The Kabatronics in Concert at TIFF18!

In 2013, an Albanian brass band began to collaborate with the Brits at Transglobal Underground for a unique project that mixes traditional rhythms and instruments with reggae and electronic music.

Fanfara Tirana was born in 2002 in Albania and became known for its unique blend of folklore and jazz. Transglobal Underground is an electro-world group specializing in fusing Western with Asian and African music. Their single "Temple Head" was used in Coca-Cola commercials for the 1996 Olympics. Transglobal Underground describe their project with

the Albanian brass band as a "collision between tradition and innovation."

The Kabatronics played at the most important music festivals all over the world, from public spaces in Shanghai to Budapest, and were enthusiastically received by audiences. The collaboration was nominated for important awards in the musical industry over the past five years.

The event is part of Focus Albania at TIFF18.

Monday, June 3, 7 PM, Students Culture House.

Alexandra Felseghi

InterogaTIFF

Andrei Țârnea: “In 2019 the Art World Is Closer to People, Wide Audiences”

Diplomat Andrei Țârnea is the general commissary for the Romania-France Season governmental program unfolding in 2018-2019. It all started with the idea of renewing cultural relations between Romania and France, whose historic connection run deep. The season, which began in November 2018, has two stages: promoting Romanian artists in Avignon, Bordeaux, Brest, Grenoble, Lille-Roubaix, Lyon, Marseille, Mulhouse, Nantes, Rennes, Strasbourg, and Toulouse, on the one hand, and, on the other hand, presenting French cultural offers in Brașov, Cluj-Napoca, Constanta, Craiova, Galați, Iași, Timișoara, Sibiu, and Suceava. I talked to Andrei Țârnea about what has happened so far and about the future of such international mobilization projects.

What is, in your opinion, the image of the Romanian artist on the international stage? Did you see any change in it after the Romania-France Season started?

Andrei Țârnea: Romanian artists are an important part of the international scene, whether we're talking about film, theater, architecture, music, or visual arts. Their presence in the most important cultural institutions and festivals confirmed that Romania has interesting

artists and stories. From the avant-garde of the 1920s to super-contemporary exhibitions and concerts, the Season explored and proposed to the general public a fusion between the established heritage dimension and the universe of new artists. Critics, press, and audiences discovered a different image in this hybrid of new and old, just like they discovered the fertile depths of the collaborations between artists from the two countries. I think the Season offered from the very beginning

an opportunity for collaboration, a platform that can facilitate cultural cooperation, co-productions, and cross-pollination. Together with my counterpart Jean-Jacques Garnier we curated a program that brings the images of our societies up to date, but, at the same time, the institutions, festivals, or organizations we were talking to had their own ideas and starting points for French-Romanian collaborations. Many of the projects were already conceived of, and the Season represents only the propitious occasion, a momentum, or additional support that many of them needed. The Pompidou Centre always has lots of works by Romanian artists, but in 2018 it opened the Season with no less than nine shows. The Louvre had been working on a Romanian show for 10 years, and the Season offered the occasion for opening it. Similarly, Romanian filmmakers have been featured in many film festivals in France and has enjoyed box office success. But then we'll find out if the image of Romanian artists changed in any way only in a few years. What we know right now is that audiences are more curious and more open towards Romania.

How would you describe the Romanian art world of 2019?

A.Ț.: Effervescent, current, connected to international trends, courageous in its explorations. The Romanian art world mixes heritage and contemporary elements, which offers certain peculiarities that are difficult to find in other countries. More and more, Romania is involved in international events. In 2019, as part of the Season, Romanian artists came to the Paris Philharmonic, the Louvre, the Pompidou, Tau, the Premiers Plans festival in Angers, the Quais du Polar festival in Lyon, Théâtre de la Ville and Théâtre de Célestins, Sucre, MUCEM, as well as in hundred of other cultural events. Locally, we can see cultural structures becoming stronger and more creative. Take TIFF, for instance, since we are already here – on May 31st I just went to see the Amateur Film Factory, one of the most spectacular projects in Romania now, an example of democratizing culture, of opening art to the wider public. As creation becomes more accessible, passive audiences turn into content generators. The factory is

an exemplary step forward in involving communities in the making of art, in creating an awareness of culture and of the need for beauty. Then, also here at TIFF, Tudor Giurgiu launched TIFF Unlimited, an online platform which streams films from the festival for subscribers. In 2019 the art world is closer to people, to wide audiences.

How did French audiences react to Romanian cultural products? How did Romanian audiences receive the events in the Romania-France Season?

A.Ț.: Romanian productions presented in France during the Season were excellently received and enjoyed a high degree of interest, whether its classical music, jazz, or pop concerts, film screenings at established festivals, art and design shows, digital projects, academic conferences, or food or wine events. A large number of shows were sold out, many workshops and masterclasses were enthusiastically attended, and art exhibitions were extraordinarily positively reviewed. Neither of the teams feel like the two stages, the French and the Romanian stage, are separate. In the spirit of the Season, we have effective collaborations, exchanges of experience between Romanian and French operators. A month and a half into the Season, the Romanian public has already been won over. In both countries, the vigorous media coverage generated a greater national and local visibility. The concentration and scale of the program works as an attention trigger. The rest of the work is done by the quality and relevance proposed by cultural operators in the two countries. Exactly like TIFF!

What programs or events do you envision for 2020-2021?

A.Ț.: Officially, the Season ends on July 14, 2019. But many of the projects in the Season will go on – some in the format they were presented in, while others will evolve. Already a lot of artists were invited to France for future projects; same goes for invitations to Romania. I hope the Season will remain in the history of Romanian-French relationships and beyond that, as a turning point in the dynamics between contemporary creatives.

Alexandra Felseghi

Criticii de specialitate spun că pediatrii noștri cunosc cel mai bine poziția copilului.

 REGINA MARIA
inbete Clujul!

Sperăm să n-ai nevoie de noi la TIFF, dar dacă îți iese în cale (pisica albă) pisica neagră, ne găsești aici:
Spitalul REGINA MARIA | Policlinica Muzeului | Policlinica Pasteur
www.reginamaria.ro/cluj

THE FESTIVAL MUST GO ON.
ANYTIME. ONLINE.

THE FEST
ANYTIM

5€ +TVA
/LUNĂ

TIFF UNLIMITED

PRE SALE

31 MAI - 9 IUNIE

10€* /3 LUNI

25€* /6 LUNI

50€* /12 LUNI

*Promoția include și accesul gratuit timp de o lună

DIN 6 IUNIE,
FILME DIN TOATĂ LUMEA PE
UNLIMITED.TIFF.RO

 TIFF